

Илия. Тако ми Бога — този е братъ тъ.

Юлия. За Божіе име!

Г-жя Дромелъ. Шийретинъ. Лъжець!

Максъ. Да, красна Юлио, лъжець, но азъ най-мъ излъганъ отъ сички те. Учинайка ви имаше нужда за единъ баща — вие за единъ братъ. Азъ склонихъ да зема и двѣ те роли отгоръ си, безъ да зная че ще ги играя се въ сѣщата пиеса.

Юлия. Да не бѣдите Максъ Хелфенщайнъ?

Максъ. Сѣщій-тъ.

Юлия. Тѣй ли, учинайке, до толкова да ма злоупотрѣбите?

Г-жя Дромелъ. Исахъ ти добро то съ добро, ти не щешъ. Сега виждамъ че са подигравашъ само съ менъ — явявамъ ти на кѣсо: или ще са уже-нишъ за негова милость (*сочи Илия*) или изневиждай са отъ кѣща та ми! (*отива си*)

Юлия. И тѣй и тѣй злочеста.

Максъ. (*за себъ си*) О, да можяхъ и сега да помогна!

Илия. И тѣй, Г-не, бѣхте лъжець?

Максъ. Да, Г-не, сичко на менъ бѣше лъжливо, освѣнъ този пицовъ (*изважда го*), кой то е наистина пѣленъ.

Илия. Мама ми каза е, да не слушамъ никого, но ако видѣше пицова, щеше да ми каже: Илийко, я ела си, синко, у дома (*грабва мастакулката и избѣгва*)

ЯВЛЕНИЕ ДЕСЕТО.

Юлия. Максъ.

Юлия. Тежко ма наказва Господъ за прѣстѣжката ми.

Максъ. Не вѣрвайте, красна Юлио. Азъ съмъ честенъ човѣкъ; засмѣтия Максъ Хелфенщайнъ, кой то желае да помогне на цѣлъ свѣтъ: сега виждамъ, че и то не е сѣкоги възможно. Искали човѣкъ да помогне одному, трѣбва да побърка другиму.

Юлия. Дозволихте си да ма пригърните, Г-не!